

အမှတ် ၁၅၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉ ၄၅၀၆၂၃၃၃၊ ၀၉ ၄၅၀၆၂၃၃၄

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း

စတုတ္ထအကြိမ်

ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၂၅ ခုနှစ်

စောင်ရေ

၅၀၀

မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း

လင်းဝဏ္ဏ

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်သိမ့်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ

ဦးဝင်းမိုးမိုး(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆

အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

စာစစ်

တင်မီခိုင်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇

ဖြန့်ချိရေး

မဟာစာပေ

အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

စုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၃၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၃၄

တန်ဖိုး

၁၇၀၀၀ ကျပ်

ကျော်အောင်

ချက်ကော့ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ၊ ကျော်အောင်

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၅

စာ ၃၄၂ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ စင်တီ

(၄) ချက်ကော့ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်

ချက်ကော့
၀ ဣ တို ပေါင်း ချုပ်
ကျော်အောင်
(မြန်မာပြန်)

THE GREATEST SHORT STORIES OF
ANTON PAVLOVICH CHEKHOV

ဆရာကျော်အောင်၏ ပုံနှိပ်စာအုပ်အဖြစ် မထုတ်ဖြစ်ခဲ့သော
ချက်ကော့ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတို (၄)ပုဒ် ပါဝင်ပါသည်။

မ ဟာ စာ ပေ (စာ စဉ် - ၁၃.၄)

မာတိကာ

အခန်း	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
-	အင်တွန် ပါဗလိုဗစ် ချက်ကော့ (၁၈၆၀-၁၉၀၄)	၇
၁။	စာသင်ပရိရှိဘောယက် (ထပ်တိုး)	၁၇
၂။	မှားချက်ကဖြင့် (ထပ်တိုး)	၂၇
၃။	မုဆိုးကျော်	၃၁
၄။	တို့ပျော်တယ်	၄၁
၅။	သန္ဓာညောင်ဇွေ	၄၅
၆။	လူသေအလောင်း	၅၁
၇။	တစ်ကျွန်းစံ (ထပ်တိုး)	၆၁
၈။	အင်ညာတာ	၇၇
၉။	ဝမ်းနည်းကြေကွဲရတာ ဘယ်သူ့ကိုပြောပြရမလဲ (ထပ်တိုး)	၈၅
၁၀။	စာတိုက်ဗိုလ်ရဲ့ပွဲ	၉၅
၁၁။	ချစ်ခွင့်ပန်လွှာ	၉၉
၁၂။	ဥယျာဉ်မှူး၏ပုံပြင်	၁၀၃
၁၄။	ပန်းသီးလေးတွေ	၁၁၁
၁၅။	ရွှေပင်လယ် ဆီးသည်သို့	၁၂၃
၁၆။	ယိမ်းသမလေး	၁၃၃
၁၇။	ဆရာဝန်	၁၄၂
၁၈။	စာရေးတော်ကြီးတစ်ယောက် သေဆုံးခြင်း	၁၅၃
၁၉။	လူငန္တားမလေး	၁၅၉
၂၀။	ထိုအနမ်း	၁၆၃
၂၁။	ဆွေမျိုးစုညီလာခံ	၁၉၅
၂၂။	တောမြိုင်စွန်းက လွမ်းအောင်ဖန်	၂၀၇
၂၃။	မှော်ရံဟေဝန် တောမြိုင်စွန်း	၂၄၁
၂၄။	သတို့သမီး	၂၇၁
၂၅။	ကျေးတောသား	၃၀၃
၂၆။	ရာဇဝတ်ကောင် (မူကွဲ)	၃၁၃
၂၇။	မဟာအမှား	၃၂၃
၂၈။	မင်္ဂလာ	၃၂၉
၂၉။	တစ်တိုပေစ	၃၃၇
	ဆရာကျော်အောင် ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	၃၄၁

အင်တွန် ပါဗလိုဗစ်ချက်ကော့ (၁၈၆၀-၁၉၀၄)

Anton Pavlovich Chekhov
(1860-1904)

အင်တွန် ပါဗလိုဗစ် ချက်ကော့ကို အာဇေပင်လယ်အော်ရှိ တာဂင်
ရော့မြို့ကလေးတွင် ၁၈၆၀ ဇန်နဝါရီ ၁၇ ၌ မွေးသည်။ သူ၏ အဘိုးမှာ
မြေကျွန်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူနှင့် သူ့သား သုံးယောက်စလုံး
မြေကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်ရန် ကျွန်ပိုင်ရှင်အား လျော်ကြေးပေးရသည်။
မပြည့်စုံသဖြင့် ပိုက်ဆံစုကာ ရွေးယူရသည်။ သားသုံးယောက်အနက်
တစ်ယောက်မှာ ပေဗယ် ဖြစ်သည်။ မြေကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်လျှင်
ပေဗယ်သည် တာဂင်ရော့တွင် ကုန်စုံဆိုင်ကလေးတစ်ခု ဖွင့်လှစ်သည်။
သားငါးယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကားသည်။ အင်တွန်ချက်ကော့
သည် ပေဗယ်၏ တတိယသား ဖြစ်သည်။ ပေဗယ်သည် ဘာသာတရား
ကို အလွန်ရိုသေကိုင်းရှိုင်းသူ ဖြစ်သည်။ ချက်ကော့မှာ ငယ်စဉ်က ဘုရား
ကျောင်း မှန်မှန်တက်ရသည်။ ဘုရားကျောင်းတွင် ဘုန်းကြီးများ၏
လက်ကို နှမ်းရသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ဆာလံကျမ်းကို ကျက်ရသည်။
ရှစ်နှစ်အရွယ်တွင် အဖေ၏ ကုန်စုံဆိုင်၌ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရသည်။
ချက်ကော့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားအရွယ်တွင် သူ့အဖေမှာ

အကြွေးလည်ပင်း နှစ်လာသည်။ ကြွေးမဆပ်နိုင်သဖြင့် ထောင်ကျမည် ကြောက်ကာ မော်စကိုမြို့သို့ ထွက်ပြေးသည်။ ချက်ကော့၏ အစ်ကိုနှစ် ယောက်ဖြစ်သည့် အလက်ဇန်းဒါးနှင့် နီကိုလတ်တို့မှာ မော်စကိုမြို့တွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်း၌ တက်ရောက်သင်ကြားနေကြသည်။ အင်တွန်တစ် ယောက်သာ တာဂင်ရော့၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ဆက်လက်ပညာသင်ကြားသည်။ ပညာသင်စရိတ်၊ စားသောက်စရိတ်ကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှာကြံရသည်။ ကျောင်းတွင် စာညံ့သည့်ကျောင်းသားများကို စာသင်ပေးသဖြင့် စာသင်ခ ရသည်။ သုံးနှစ်ကြာလျှင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်မြင်သည်။ ပညာ သင်ဆု တစ်လ နှစ်ဆယ့်ငါး ရူဗယ် ရသည်။ မော်စကိုမြို့သို့ သွားကာ မိဘများနှင့် အတူနေသည်။ ဆရာဝန်လုပ်ရန် ဆေးကျောင်းသို့ တက် သည်။

အင်တွန်ချက်ကော့မှာ အရပ်အမောင်း ကောင်းသည်။ လူချော လူလှတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မိန်းမများက သူ့ကို ချစ်ခင်စွဲလမ်းကြသည်။ လူချောလူလှဟု နှစ်သက်မြတ်နိုးကြသည်။ သူ့မှာ အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေ အများကြီးရှိခဲ့သည်။ သို့သော် ယင်းတို့မှာ သူ့ဘဝတွင် အရေးကြီးသည့် မှတ်တိုင်များ မဟုတ်။ သူ့မိဘများမှာ ပြည့်တန်ဆာများ နေထိုင်သည့် လူဆင်းရဲရပ်ကွက်တွင် တိုက်အောက်ဆုံး မြေအောက်အထပ်၌ နေထိုင် သည်။ အင်တွန်က အိမ်သို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ခေါ်လာပြီး အတူနေ စေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်လ ရူဗယ် လေးဆယ် ပေးသည်။ နောက်ထပ် ကျောင်းသားတစ်ယောက် လက်ခံသည်တွင် စုစုပေါင်း ရူဗယ် ခြောက်ဆယ် ဝင်ငွေရှိလာသည်။ အင်တွန်၏ ပညာသင်ဆုနှင့်ပေါင်းလျှင် တစ်လ ရှစ်ဆယ့်ငါး ရူဗယ် ဝင်ငွေရှိသည်။ ယင်းငွေဖြင့် လူကိုးယောက် ထမင်းစားရသည်။

အင်တွန်ချက်ကော့သည် ပုံတိုပတ်စ အပြောကောင်းသူ ဖြစ် သည်။ သူငယ်ချင်းများက သူ့ပုံများကို နားထောင်ကာ အူတက်မတတ် ရယ်မောကြရသည်ဟု ဆိုသည်။ မိသားစု စားသောက်ရေးမှာ ဆင်းရဲ သည်။ ပုံတိုပတ်စများ ရေးရလျှင် ဝင်ငွေရနိုင်သည်ဟု စိတ်ကူးရလာပြီး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးကာ ပီတာစပတ်မြို့တွင် တစ်ပတ် တစ်ကြိမ် ထုတ်ဝေ

သော စာစောင်တစ်ခုသို့ ပို့သည်။ ယင်းအတွက် စာတစ်ကြောင်း ငါးကို ပတ် စာမူခ ရသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ထိုစာစောင်သို့ အပတ်တိုင်း ရေးသား ပေးပို့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ပီတာစဗတ်မြို့မှ လေကင် အမည်ရှိ အယ်ဒီတာ တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ပြီး **စာတိုပေစ** ဂျာနယ်တွင် ချက်ကော့ ရေးခွင့်ရ လာသည်။ ထို့နောက် **ပီတာစဗတ်ဂေဇက်** တွင် အပတ်စဉ် ဝတ္ထုတိုများ ရေးသည်။ ဦးတည်ချက် လေးနက်သည့် ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည်။ သူ့ဝတ္ထု တိုများကို ကြိုက်သူ များလာသည်။ သူ့နာမည်သည်လည်း ထင်ရှား ကျော်ကြားစွာ ပြုလာသည်။ ၁၈၈၀ မှ ၁၈၈၅ အတွင်း ချက်ကော့သည် ဝတ္ထုတိုပေါင်း ၃၀၀ ကျော် ရေးသားခဲ့သည်။ စာအလွန် ရေးနိုင်သည့် အချိန်ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း ဆေးကျောင်းတက်ရင်း ဆရာဝန် ဘွဲ့ကို ရအောင် ကြိုးစားသည်။ ၁၈၈၄ တွင် ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရသည်။ ထို အချိန်တွင် စာပေရေးသားခြင်းမှာ သူ၏ စိတ်ဝင်စားသည့် အချိန်ပြည့် အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ၁၈၈၆ တွင် Motley Stories ကို ထုတ်ဝေ ရာ သူ၏ စာပေဂုဏ်သတင်းများ ကျော်ကြားလာသည်။ ၁၈၈၈ တွင် In The Twilight ဝတ္ထုတိုများအတွက် ပွတ်ရှုကင်းဆုကို ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။

ချက်ကော့သည် ဆရာဝန်လုပ်ရင်း ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ဆေးကုသည်။ ဆေးကုသရင်း လူမျိုးစုံနှင့် တွေ့ခွင့်ရသည်။ ဤသည်မှာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် အတွေ့အကြုံဖြစ်သည်။ လူ့သဘာဝကို အကောင်း ဆုံးအခိုက်အတန့်တွင်လည်းကောင်း၊ အဆိုးဆုံးအခိုက်အတန့်တွင်လည်း ကောင်း တွေ့မြင် သိနားလည်ခွင့် ရခဲ့သည်။ လူဆိုသည်မှာ နာဖျားမကျန်း ဖြစ်သည်။ ဝေဒနာခံစားရသည့်အခါ၊ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့လာသည့်အခါ ကျန်းမာလာစဉ်က စွပ်ထားသည့် မျက်နှာဖုံးတို့ ကွာကျလာတတ်သည်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သော၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော၊ လောဘကြီး သော၊ သူရဲဘောနည်းသော လူစရိုက်ကို အရှိအတိုင်း ချက်ကော့ မြင်ခွင့် ရခဲ့သည်။ ထို့အတူ ကောင်းသည့်စရိုက်များဖြစ်သည့် ရဲရင့်ခြင်း၊ သတ္တိ ရှိခြင်း၊ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း၊ သနားကြင်နာတတ်ခြင်း၊ စိတ်ကောင်း စေတနာရှိခြင်းတို့ကိုလည်း ဆရာဝန်ဘဝဖြင့် မြင်ခွင့်၊ သိခွင့် ကြုံခဲ့ရသည်။

လူ့အပြစ် အနာအဆာကို သူခွင့်လွှတ်သည်။ လူ့သတ္တိကို သူ အံ့ဩသည်။ လယ်သမားများ၊ စက်ရုံအလုပ်သမားများ၊ စက်ရုံပိုင်ရှင်များ၊ ကုန်သည်များ၊ လူအများ၏ နေ့စဉ် လုပ်ငန်းဆောင်တာဘဝကို အမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေးနေသော အရာရှိကြီးငယ်များ၊ မြေရှင်များ စသည့် လူ့အလွှာအမျိုးမျိုးနှင့် ချက်ကော့ ဆက်ဆံရသည်။

မြေပိုင်ရှင်၊ လယ်ပိုင်ရှင်များ အသနား အကြင်နာမရှိ တာဝန်မဲ့စွာ စီမံခန့်ခွဲသဖြင့် သူတို့ လယ်မြေများ ပျက်စီးရပုံ အကြောင်းကို ချက်ကော့သည် ပရိယာယ်ကင်းကင်း သရုပ်ပေါ်အောင် ဝတ္ထုရေးဖွဲ့တတ်သည်။ တစ်နေ့ ဆယ့်နှစ်နာရီ အလုပ်လုပ်ရပြီး မငတ်ရုံတမည် စားသောက်နေကြရသည့် စက်ရုံအလုပ်သမားများ၏ ကပ်ကျန်ခဲ့တော့ ဖွတ်ဘိုးအေ ဘဝ၊ စက်ရုံပိုင်ရှင်တို့မှာမူ အမြတ်တွေ တိုးသည်ထက် တိုးကာ တိုက်တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ဝယ်ကြပုံ၊ ခြံတစ်ခြံပြီး တစ်ခြံ ဝယ်ကြပုံတို့ကိုလည်း သူ ဝတ္ထုရေးဖွဲ့တတ်သည်။ ကုန်သည်လူတန်းစား ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့ပြီး လောဘကြီးပုံကိုလည်း သူ ဝတ္ထုရေးဖွဲ့သည်။ လယ်သမားတို့ ငတ်ပြတ်နေကြပုံ၊ အခကြေးငွေ အနည်းငယ်သာ ရပုံ၊ ထိုလယ်သမားတို့ အရက်၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်နေပုံ၊ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့ပုံ၊ ကြမ်းကြုတ်ပုံ၊ အပျင်းထူပုံတို့ကို ဖော်ပြသည့် ရုရှား လယ်သမားဘဝကိုလည်း ချက်ကော့ ရေးပြတတ်သည်။

ချက်ကော့ ဖော်ပြသည့် အဖြစ်အပျက်တို့မှာ ဒီဌဓမ္မလောကနှင့် အလွန်အလွန် နီးစပ်သည်။ သရုပ်ပေါ်သည်။ သူ့စာကို ဖတ်ရလျှင် ယုံကြည်စိတ်ချရသော၊ သစ္စာရှိသော သတင်းထောက်တစ်ယောက်၏ သတင်းကို ဖတ်နေရသကဲ့သို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နိုင်သည်။

ချက်ကော့၏ အမြင်သည် အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းပူဆွေးတာ၊ တစ်စုံတစ်ယောက် ကြည်နူးပျော်ရွှင်တာတွေထက်ကျော်ပြီး အများနှင့်ဆိုင်သည့် ဝမ်းနည်းစရာ၊ ပျော်ရွှင်စရာတို့ကို မြင်တတ်သည်။ ချက်ကော့သည် အရာရာကို သိသည်။ မြင်သည်။ မချစ်ဘဲနှင့် ကြင်နာတတ်သည့် သတ္တိ၊ မချစ်ဘဲနှင့် ပေးကမ်း စွန့်ကြဲနိုင်သည့်သတ္တိ သူ့မှာရှိသည်။ အတုံ့အလှည့်

ကို မမျှော်ကိုးဘဲ တစ်ဖက်သားကို ကျေးဇူးပြုတတ်သည့်စိတ်ဓာတ် သူ့မှာ ရှိသည်ဟု ဝေဖန်ရေးဆရာတို့က ဆိုသည်။

ချက်ကော့၏ ယင်းစိတ်ထားကို ရုရှားစာရေးဆရာ များစွာက မကျေနပ်။ သူ့စိတ်ထားမှာ အရာရာကို မတုန်လှုပ်သည့် စိတ်ထားမျိုးဖြစ် သည်။ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းစသည်တို့ ကင်းသည့် စိတ်ထားမျိုးဖြစ်သည်။ လောကဓံတရားရှစ်ပါးကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်သည့် စိတ်ထားမျိုးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ရုရှားစာရေးဆရာများက သူ့ကို ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ဝေဖန်သည်။ စွဲချက်မှာ သူ့ခေတ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အဖြစ် သနစ်များမှလည်းကောင်း၊ လူမှုဒုက္ခတို့မှလည်းကောင်း ချက်ကော့တစ် ယောက် လွတ်လွတ်ကင်းကင်းနေနိုင်သည်မှာ သိသာသည်ဟူ၍ပင်ဖြစ် သည်။ ချက်ကော့က သူ့သဘောထားကို ဤသို့ပြန်ကြားသည်။ စာရေး ဆရာ၏ကိစ္စမှာ အဖြစ်အပျက်များကို စိကာပတ်ကုံးတင်ပြရန်ဖြစ်သည်။ ဤလူမှုဒုက္ခအထွေထွေမှ လွတ်မြောက်အောင်မည်သို့ဆောင်ရွက်ရမည် ဆိုသည်ကို စာဖတ်သူများက ဆုံးဖြတ်ကြလိမ့်မည်။ ကျဉ်းမြောင်းသည့် သီးခြားပြဿနာများကို ဖြေရှင်းပေးရန် အနုပညာရှင်၌ တာဝန်မရှိဟု ချက်ကော့က ဆိုသည်။

ချက်ကော့သည် ၁၈၈၅ မှ ၁၉၈၇ အတွင်း ဝတ္ထုတိုနှင့် ရုပ်ပုံကြမ်း များစွာ ရေးခဲ့သည်။ ယင်းကာလမှာ စာရေးအသွက်ဆုံးကာလဖြစ်သည်။ စုစုပေါင်း သုံးရာကျော်ရှိသည်။ အကောင်းဆုံးလက်ရာများကို ၁၈၈၉နှင့် ၁၈၉၈ အတွင်းရေးခဲ့သည်။ တစ်ချိန်ကမူ သူ့ခေတ်က များစွာသော စာရေးဆရာများနည်းတူ တော်လစတိုင်း၏ စာပေဩဇာနှင့် မကင်း။ ယင်းမှာ ခေတ္တမျှသာ။ နောက်ပိုင်းတွင် တော်လစတိုင်း၏ အယူအဆများ ကို တော်လှန်ခဲ့သည်။ တော်လစတိုင်း၏ စာပေဩဇာမှ ကင်းလွတ်အောင် ရေးသားခဲ့သည်။ ယင်းတို့မှာ **လူနာဆောင်အမှတ် ၆** (ဖေမြင့်ပြန်ဆိုပြီး)၊ **ဘဝဟူသည်** (နတ်နွယ်ပြန်ဆိုပြီး)၊ **လယ်သမားများ** (peasants) နှင့် *In The Ravine* တို့ဖြစ်သည်။

ဆေးကျောင်းမှ ဆရာဝန်ဘွဲ့ရပြီးနောက် ၁၈၈၄ နောက်ပိုင်းတွင် အဆုတ်နာရောဂါ စွဲကပ်လာသည်။ သွေးအန်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ လှည့်ဖြားကာ

ဆရာဝန်ထံ မပြ။ အဆုတ်နာဟု ဆရာဝန်က ရောဂါအမည် မှည့်လိုက်မည်ကို သူကြောက်သည်။ ၁၈၈၉ ဆောင်းရာသီတွင် ရောဂါဆိုးရွားလာသည်။ နောက်တစ်နှစ်တွင် ဆိုက်ဗေးရီးယားကိုဖြတ်ကာ ဆခါလင်ကျွန်းသို့ ခရီးကြမ်းသွားရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ ထိုဒေသရှိ အကျဉ်းစခန်းများကို သွားရောက်လေ့လာရန် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ခရီးသွားမည်ဆိုသည်ကို ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေများက မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ကိုပင် အံ့အားသင့်မိကြသည်။ သူ့ကျန်းမာရေးက ခွင့်ပြုလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆကြသည်။ ထိုအချိန်က ဆိုက်ဗေးရီးယားဒေသကို ဖြတ်သည့် မီးရထားလမ်းမပေါက်သေး။ ထိုခရီးမှာ ကြာသည်။ ရရာယာဉ်ကို အသုံးပြုပြီး ခရီးကြမ်းသွားရသည်။ အကျဉ်းစခန်းတွင် သုံးလကြာနေထိုင်သည်။ အကျဉ်းသားများ၏ဘဝကို လေ့လာသည်။ ဟောင်ကောင်၊ သီရိလင်္ကာနှင့် ပင်လယ်နိမ့်တစ်ဆင့် ရုရှားသို့ သူ ပြန်လာခဲ့သည်။ ယင်းအတွေ့အကြုံကို *In Exile* နှင့် *Gusev* ဝတ္ထုတိုများတွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အကျဉ်းသားများဘဝကို ဖော်ပြသည့် မှတ်တမ်းတစ်စောင်တစ်ခု ပြုစုခဲ့သည်။ ယင်းမှာ ချက်ကော့၏ တစ်ခုတည်းသော သုတပဒေသာစာအုပ်ဖြစ်သည်။

၁၈၈၆ တွင် ချက်ကော့မှာ နောက်တစ်ကြိမ်သွေးအန်သည်။ ၁၈၈၉ တွင် သူ့အစ်ကို နီကိုလတ်တစ်ယောက် အဆုတ်ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သည်။ သူ့အစ်ကိုသေလျှင် သူ ချောက်ချောက်ချားချားဖြစ်သည်။ ၁၈၉၂ တွင် သူ၏ကျန်းမာရေးမှာ အတော်လေး ချည့်နဲ့လာသည်။ မော်စကိုမြို့တွင် နောက်တစ်ဆောင်းမခိုချင်။ ငွေကြေး ချေးငှားကာ မော်စကိုမြို့နှင့် မိုင်ငါးဆယ်ခန့်ဝေးသည့် မယ်လီဆိုဗိုရွာကလေးအနီးတွင် ခြံလေးတစ်ခြံ ဝယ်သည်။ အဖေ၊ အမေ၊ နှမလေးနှင့် ညီငယ် မစ်ခေးတို့ကို ခေါ်ဆောင်ကာ မယ်လီဆိုဗိုသို့ သွားရောက်နေထိုင်သည်။ မော်စကိုမြို့နှင့် မယ်လီဆိုဗိုရွာအကြား ကူးချည်သန်းချည်လုပ်ကာ ငါးနှစ်တာမျှ အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ ၁၈၉၇ တွင်မူ အပြင်းအထန်သွေးအန်သည်။ ရက်အတန်ကြာ ထောမင်းတံခါးဝတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သူ လျှောက်နေသည်။ သူ့မှာ အဆုတ်နာရောဂါရှိသည်ဟု မယုံကြည်ချင်။

သို့ဖြစ်ရာ မော်စကိုမြို့မှ မယ်လီဆိုဗိုသို့ ပြန်လာသည်။ ထို့နောက်

ပြင်သစ်ပြည် ဗီယာရစ်အပန်းဖြေစခန်းသို့လည်းကောင်း၊ အီတလီပြည် နီမြို့သို့လည်းကောင်း သွားရောက်အနားယူသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကရိုင် ဗီယာပင်လယ်ကမ်းခြေ ယော်လတာတွင် နေထိုင်ရသည်မှာ ပျင်းစရာ ကောင်းသည်။ သို့သော် ကျန်းမာရေးမှာ အနည်းငယ် တိုးတက်ကောင်းမွန် လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ချက်ကော့သည် ပြင်သစ်ပြဇာတ်များ ရေးသား သည်။ နှစ်ပုဒ်၊ သုံးပုဒ် ရေးပြီးနေပြီ။ အောင်မြင်မှုကားမရှိသေး။ ပြဇာတ် ရေးရာမှ အဆက်အသွယ်ရပြီး အော်လဂါနစ်ပါးဆိုသော ကချေသည် မလေးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံသည်။ သူတို့ ချစ်ကြိုက်ကြသည်။ ၁၉၀၁ တွင် ချက်ကော့သည် အော်လဂါကို လက်ထပ်လိုက်သည်။ သူ့မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းက မကျေနပ်။ ခါးခါးသီးသီးဖြစ်ကာ လက်မထပ်ရန် တားမြစ် သည်။ လက်ထပ်ပြီးလည်း သူတို့နှစ်ယောက် အတူမနေနိုင်။ အော်လဂါ မှာ ပြဇာတ်မင်းသမီး အလုပ်ကို မစွန့်နိုင်။ အော်လဂါက ယော်လတာသို့ လာသည့်အခါ လာသည်။ ချက်ကော့က မော်စကိုမြို့သို့ သွားသည့်အခါ သွားသည်။ အော်လဂါက ခပ်ပေါ့ပေါ့ အသော ဇာတ်တစ်ပုဒ်ရေးရန် တိုက်တွန်းသည်။ အော်လဂါအလိုကိုလိုက်ကာ ချယ်ရီသီးခြံ (*The Cherry Orchard*) ကိုရေးသည်။ ၁၉၀၄ နှစ်ဦးပိုင်းတွင် စင်တင်ကပြသည်။ ပထမဆုံး မော်စကိုမြို့ အနုပညာဇာတ်ရုံတွင် ကပြသည်။ စင်တင်သည့်သူမှ စ၍ အကြိမ်ပေါင်း ၁၂၀၀ဆက်တိုက် ကပြရသည်။ ပွဲတိုင်းရုံလျှံသည်။ ကမ္ဘာတစ်ဝန်း ကပြရာ လူကြိုက်များသည်။ ရုံလျှံအောင် အားပေး ကြည့်ရှုကြသည်။ ပြဇာတ်ဆရာအဖြစ် ချက်ကော့၏ ဂုဏ်သတင်းသည် ရုရှားပြည် နယ်နိမိတ်အပြင်ဘက်တွင် ပို၍ အောင်မြင်ကျော်ကြားလာသည်။ ပြဇာတ်များမှာ *The Sea Gull* (1896), *Uncle Vanya* (1897) နှင့် **ညီအစ်မသုံးယောက်** (၁၉၀၂) တို့ဖြစ်သည်။

၁၉၀၄ ဇွန်လတွင် ဆရာဝန်၏ အကြံပေးချက်အရ ဂျာမနီပြည် ဗာဒင်ဗီလာ ရေပူစခန်းသို့ သွားရောက်အနားယူသည်။ ရောက်စတွင် အနည်းငယ်ရောဂါသက်သာသည်။ သို့သော်နောက်ပိုင်းတွင် ရောဂါဆိုးလာ ပြီး တစ်ညနေခင်းတွင် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ ၁၉၀၄ ဇူလိုင် ၂ ရက်နေ့ ဖြစ်သည်။ အသက်ထွက်ခါနီးတွင် ချက်ကော့သည် ဂျာမန်လို ‘အစ်ချ

စတာဇေ' 'ငါသေတော့မယ်' ဟု နောက်ဆုံး ပြောသွားသည်။ သူသေတော့ အသက်လေးဆယ့်တစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

ယခု ဝတ္ထုတိုများတွင် ရှေ့ဆုံးသုံးပုဒ်ကလွဲလျှင် ကျန်ဝတ္ထုတိုများမှာ ၁၈၈၀ ကျော်မှရေးသည့် ဝတ္ထုတိုများဖြစ်သည်။ ထိုကာလအတွင်း အကောင်းဆုံးဝတ္ထုတိုများ ရေးသားနိုင်ခဲ့သည်ဟု ပညာရှင်တို့ အဆိုပြုကြသည်။ ရုရှားလူနေမှုဘဝကို ပီပီပြင်ပြင် ဖော်ပြသည့် ဝတ္ထုများဟု စာပေပညာရှင်များက အဆိုပြုကြလေသည်။ စောစောပိုင်းဝတ္ထုတိုများမှာ အများအားဖြင့် ရယ်မောဖွယ် ဝတ္ထုများသာဖြစ်ကြသည်။ ထိုဝတ္ထုများကို ခပ်လွယ်လွယ်ပင် သူရေးသည်။ အားထုတ်စရာမလို။ သူ့ဝတ္ထုများကို စိတ်ထဲမှာ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မရှိလှ။ ပီတာစဗတ်မြို့သို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်သွားပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ရုရှားစာပေလောကက သူ့အား အစွမ်းအစရှိသော စာရေးဆရာတစ်ယောက်၊ နောင်အခါ ကြီးပွားထွန်းကားလာမည့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် မျှော်လင့်အားထားကြောင်း သူ သိလာရသည်။ ထိုအခါတွင်မှ ဝတ္ထုရေးခြင်းနှင့် စာရေးဆရာအဖြစ်တို့ကို အလေးအနက် ခံယူလာသည်။ စာရေးဆရာကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် သူ ကြိုးစားသည်။ စာရေးဆရာပညာကို သူ ဖြည့်ဆည်းသည်။

ဝတ္ထုတိုရေးနည်း အတတ်ပညာကို ချက်ကော့အလွန်စိတ်ဝင်စားသည်။ ထိုအကြောင်းကို သူများနှင့်မတူအောင် သူ ပြောပြတတ်သည်။ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်တွင် အပိုစကားလုံးများ မပါသင့်ဟု သူကဆိုသည်။ 'ဝတ္ထုနှင့်မသက်ဆိုင်သည့်၊ အဆက်အစပ်မရှိသည့် စကားများကို မညှာမတာ ဖြတ်တောက်ပစ်ရမည်။ ဝတ္ထုတွင် အခန်းတစ်ဦး နံရံပေါ်တွင် သေနတ်တစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားသည်ဟု ဖော်ပြခဲ့လျှင် အခန်းနှစ်သို့မဟုတ် အခန်းသုံးဦး ထိုသေနတ်ကို ပစ်ရမည်။ မပစ်ဘဲမနေရ'ဟု သူက ပြောသည်။

ချက်ကော့သည် ဝတ္ထုတိုအရာတွင် ပြင်သစ်ဝတ္ထုရေးဆရာ မိုပါဆွန်းကို ဆရာတင်သည်။ အတုယူသည်။ *A Woman's Kingdom* (1894) တွင် ဇာတ်ဆောင်တစ်ယောက်၏ ပါးစပ်က မိုပါဆွန်းအား 'အလွန်တော်သည့် စာရေးဆရာ၊ အံ့ဩစရာ အနုပညာရှင်ဖြစ်သည်။ မိုပါဆွန်း

nitro

စာများကိုဖတ်ပါ'ဟု အချင်းချင်း စာပေအကြောင်း ဆွေးနွေးရာတွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။

ယခုဝတ္ထုတိုများတွင် ဝတ္ထုတိုအတတ်ပညာအကြောင်း ပြောစရာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ယင်းမှာ **မှော်ရုံဟောဝန်တောမြိုင်စွန်း** ဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတွင် အချစ်စစ်ဖြစ်ပေါ်လာရပုံကို ဖြစ်ရပ်များ သိုင်းဝိုင်းဖန်တီးပြီး တင်ပြထားသည်။ အပန်းဖြေစခန်းတစ်ခုတွင် လင်ရှိ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်တို့ အခြေအနေပေးသဖြင့် ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ ကျူးလွန်မိကြသည်။ (ပတ်ဝန်းကျင်က သူတို့ကို သတိမမူမိ။) ကျူးလွန်ပြီးမှ အမျိုးသမီးက သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘဲ မှားယွင်းခဲ့သည်ကို နောင်တရသည်။ သူ့ကို အထင်မသေးဘူးလားဟု အိမ်ထောင်သည်ယောက်ျားကို မေးသည်။ သို့သော်လည်း အမျိုးသမီးကို သူ့ယောက်ျားက ပြန်ခေါ်သည့်အခါ နှစ်ယောက်ကွဲသွားကြသည်။ ဤတွင် တစ်မြို့စီနေရာမှ ပြန်တွေ့ရန် ကြိုးစားကြသည်။

မော်စကိုမြို့တွင် ပြန်တွေ့ကြသည်။ သူတို့တွေ့ကြသည်ကို သက်ဆိုင်ရာ လင်သားနှင့် ဇနီးသားသမီးတို့ ကမသိ။ လူမသိအောင် ဆိတ်ကွယ်ရာတွင် တွေ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် မိမိတို့ မှားယွင်းနေပြီ၊ မည်သို့ အစသိမ်းရမလဲဟု နှစ်ယောက်စလုံး အဖြေရှာကြသည်။

စာရေးသူချက်ကော့က 'အချစ်' ကို လှပစွာ ဖွဲ့နွဲ့ထားသည်။ သို့သော် စာဖတ်သူဘက်က စောဒက တက်စရာရှိသည်။ မှားယွင်းသည့် ဖြစ်ရပ်ကို ဖွဲ့နွဲ့စွာ တင်ပြရမည်လား။ ချက်ကော့ကမူ သူတို့ ကျူးလွန်သည့် အမှုကိုမှားသည်၊ မှန်သည် ဝတ္ထုတွင် မည်သို့မျှမပြော။ ချက်ကော့၏ စာရေးဆရာစရိုက်တစ်ခုမှာ သူဖန်တီးသည့်ဇာတ်ဆောင်များ၏ ယုတ်ညံ့ခြင်းနှင့် ထူအ ထုံထိုင်းခြင်း (အထူးသဖြင့် ရုရှားကျေးတောသားလယ်သမားများ) ကိုသိသည်။ သို့သော် သူတို့အပေါ် သနားစိတ်၊ ဒေါသစိတ် (စာရေးဆရာ) ချက်ကော့တွင်မရှိ။ မဖြစ်ပေါ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့ တစ်တွေနှင့် ပတ်သက်၍ (စာရေးဆရာဘက်က) ဘာလုပ်ရမည်ကို ချက်ကော့မသိ။ သူ့ဘက်က ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ သူသည် ဇာတ်ဆောင်၏ ဒိဋ္ဌဓမ္မ သဘာဝကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်သာအောင် ရေးဖွဲ့တင်ပြခြင်း

အင်တန် ပါဗလိဗစ်ချက်ကော့

ဖြစ်သည်။

ဤသည်မှာ ချက်ကော့မိတ်ဆက်ဖြစ်သည်။ သူ့ဝတ္ထုတိုများကို
ဖတ်ကြည့်ကြပါဟု တိုက်တွန်းပါရစေ။

ကျော်အောင်

* * *

